

1a edició, octubre, 2003

© Del text, 2003

Joan Pla

© D'aquesta edició, 2003

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

e-mail: periferic@hotmail.com

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL

Correcció lingüística: Adolf Gisbert

Maquetació: José María de Gracia Bonache

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 84-933260-4-6

Dipòsit legal: B-33444-2003

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

El misteri de l'anell de diamants

Joan Pla

perifèric
edicions

1

Teresa Arnau es va quedar perplexa quan, en telefonar a casa del seu xicot, Joan Escrig, la mare d'aquest, amb la veu plorosa i entretallada, li va fer saber que feia mitja hora que el seu fill havia telefonat des de la comissaria de la plaça dels Pins i li comunicava que la policia, després d'interrogar-lo, l'havia detingut com a sospitós del quàdruple assassinat que s'havia perpetrat uns dies abans.

—Ell m'ha assegurat, filla, que és innocent. Que no entén res del que ha pogut passar —va dir sa mare.

Teresa Arnau tenia vint-i-cinc anys, dos menys que Joan. Era morena de cabells, tot i que se'ls havia tenyit d'un roig a la moda, i esvelta. Eren els seus ulls penetrants, intel·ligents, vius, els que atreïen les mirades, de vegades resignades, dels malalts que atenia a l'hospital Arnau de Vilanova on treballava d'infermera. Els seus ulls vius s'adeïen amb aquell vigor corporal, incansable. Era imaginativa i xarraire. Feia un any que eixia amb Joan. N'estava enamorada fins al moll de l'os, el considerava un bon xic, i mai no

hauria imaginat, no ja que poguera arribar a matar ningú, sinó que, damunt, fóra acusat de matar quatre persones...

Les quatre persones assassinades, feia sis dies, havien estat el matrimoni González, format pel senyor Josep, de 60 anys i la senyora Vicenta, de 55; la seua criada, Paquita, de 32, i l'empleat Ernest Crespo, de 43. Els tres primers van ser assassinats al xalet del matrimoni González, mentre que el quart ho va ser a la Casa d'Empenyoraments, l'empresa que dirigia el matrimoni González.

La notícia, que havia ocupat pàgines i pàgines en la premsa, tant autonòmica com estatal i internacional, havia estat també emesa i comentada des d'aleshores profusament a través de tots els mitjans de comunicació audiovisuals: ràdio, televisió i internet, i havia commogut l'opinió pública.

Segons es va poder saber per les declaracions públiques o per les que es van anar filtrant de les declaracions a la policia, el matí dels fets, dia nou de gener, Conxa Arnandis, dona d'Ernest Crespo, havia rebut a les nou hores i deu minuts una estranya telefonada des de la Casa d'Empenyoraments, tot requerint la seua presència. Aquella veu, que s'havia fet passar pel nou empleat dels senyors González, li va resultar estranya, tant pel to de veu, una veu rogallosa i nerviosa, com per l'exigència amb què demanava la seua presència. Mentre Conxa es vestia per tal de presentar-se al més ràpidament possible a l'establiment, no parava de cavil·lar sobre la raó d'aquella estranya trucada. Si tan urgent era que s'hi pre-

sentara, allà, per què no l'havia cridada el seu marit en persona? Quin podia ser-ne el motiu si feia vint minuts que Ernest havia sortit de casa i no li havia fet saber que necessitava res? Potser s'havia indisposat sobtadament? A fi d'eixir dels dubtes que l'en-vaïen va telefonar a la Casa d'Empenyoraments. Va despenjar el telèfon aquella mateixa veu rogallosa, tot i que ara va fingir una veu dolça i amable. Conxa va demanar que volia parlar amb el seu marit. Aquella veu desconeguda es va excusar tan amablement com uns segons abans assegurant que Ernest estava ocupat i no la podia atendre. Conxa, amb una intuïció pròpia de situacions difícils, va demanar que es posara la senyora Vicenta, esposa del senyor Josep Gonzàlez. L'estranya veu va canviar de to i va contestar malhumorada que si volia, que vinguera, i que si no, que fera el que li donara la reial gana. I va penjar.

Conxa es va quedar parada. Com podia contestar-li, aquell desconegut, amb tan mala educació? Es va prometre que quan arribara a l'establiment formularia queixes davant del senyor Gonzàlez. Així i tot, va reflexionar uns segons i va decidir esperar una estona abans d'anar-hi. Li resultava força sospitós, tot allò. Al cap de deu minuts va telefonar de nou. Ningú no va despenjar el telèfon. Durant quinze minuts va trucar amb insistència, però no va obtenir cap resposta. Aleshores es va alarmar. Com era possible que ni el seu marit ni el matrimoni Gonzàlez no contestaren al telèfon? Tot i que en un primer moment va decidir acostar-s'hi, a veure què havia passat, tement

una indisposició del seu marit, finalment va canviar d'opinió. Va telefonar a la policia i la va fer sabedora del que estava passant.

L'oficial Otero, després d'escoltar-la, la va passar amb el sergent Espí.

—És ben estrany, senyora Arnandis –va confirmar ell. Va fer una pausa i li va demanar–: Ens hi pot acompanyar, vosté?

El sergent Espí també havia trobat anormal aquells fets. Conxa va notar com una fiblada freda que li recorria el cos de cap a peus.

—És que ha pogut passar alguna cosa greu, sergent? –va gosar preguntar.

—No ho sabrem mentre no ho comprovarem, senyora... Però cal que ens espavilem.

—Ara hi vinc... –va dir. I va penjar el telèfon.

El sergent Espí va arrufar les celles. No era la primera vegada que els delinqüents havien triat la Casa d'Empenyoraments per a dur a terme els seus robatoris. Però tant aquella veu inidentificada que havia telefonat a la senyora Arnandis com el silenci davant la insistència de les seues trucades, l'havia alarmat.

—Acompanye'm –es va adreçar a l'oficial Otero.

Van pujar al cotxe patrulla, el van engegar, van posar la sirena en marxa i van eixir rabent cap al carrer Martí Pujades, una travessia que desembocava al carrer Major. No van haver d'esperar gens l'arribada de Conxa. Mostrava en la cara una gran preocupació. I més, quan va veure que la porta plegable de l'establiment estava gairebé tancada. La va empenyar tota nerviosa.

—Quieta! –va voler aturar-la el sergent.

Però, ella, tota nerviosa, no el va escoltar.

—Alguna cosa ha hagut de passar, sergent! Açò no és gens normal! –va cridar, i es va precipitar a l'interior de l'establiment.

El seu crit, una volta va arribar a l'interior de l'establiment, va esgarriar el sergent i l'oficial que la seguien a pocs passos. Tot seguit van veure un cos de bocaterrosa. Conxa va reconèixer el seu marit. Es va llançar sobre ell, però tan ràpidament com ho havia fet, els dos oficials la van alçar.

—No toque res, senyora! –li va ordenar el sergent Espí-. Pot malmetre qualsevol prova!

En mig dels seus crits de dolor, la van fer seure en una cadira.

—No es moga d'ací –li va ordenar el sergent.

Aquest va tornar ràpidament al costat del cos d'Ernest i el va observar. Tenia dos trets al cap. Li va prendre el pols per mera rutina.

—És mort –va dir-. Ho lamente, senyora...

Conxa va voler tornar al costat del seu marit.

—Calme's, per favor... Comprenem el seu dolor... –li va dir el sergent. I va insistir que si tocava res podia malmetre l'acció de la investigació policial.

Quan Conxa es va calmar un poc, el sergent li va demanar:

—Ha dit vosté que els senyors González estaven normalment en l'establiment?

Conxa ho va afirmar.

—Hi solien estar els dos. Només l'abandonava u d'ells per una necessitat... –va explicar.

El sergent va desenfundar la pistola per precaució mentre indicava amb una mirada a l'oficial Otero que fera una ullada per la sala. Aquest va observar que cada prestatge havia estat escorcollat minuciosament i que tots els calaixos estaven oberts. No hi va trobar els cossos del matrimoni Gonzàlez, però en terra, sota una taula, hi havia una botella de whisky buida.

—Sergent –el va cridar.

La botella tenia una quantitat mínima de líquid. Era evident que algú n'havia begut feia poc fins a buidar-la.

—Que estrany! Què fa una botella de whisky ací? –es va preguntar. Després li ho va preguntar a Conxa.

—Que jo sàpia, no tenien whisky a l'establiment –els va fer saber.

El sergent va arrufar la cara. La brigada d'investigació criminal ja donaria una resposta, si la trobava. Va ordenar a l'oficial que escorcollara les tres altres dependències que tenia l'establiment. Aquest va comprovar que totes havien estat regirades, que la caixa forta havia estat colpejada, però no hi havia senyal del matrimoni.

—És molt rar, tot açò! No els haurà segrestat? –va comentar el sergent.

—Com pot segrestar algú unes persones si s'ha begut una botella de whisky? –va bromejar l'oficial.

—Per això mateix. Amb una botella de whisky al cos pots resultar l'home més perillós i agosarat del món –va mormolar el sergent.

A fi de confirmar o bandejar aquesta hipòtesi, el

sergent va fer una ullada pels calaixos que romanien oberts. Va observar que, tot i que rebolicats, conservaven la major part de les peces d'or o de plata que havien estat empenyorades. Només la caixa forta mostrava senyals d'haver estat colpejada.

—Buscava alguna cosa que potser no ha aconseguit trobar i per això ha degut colpejar la caixa forta. Més de ràbia que de res. No deu tractar-se d'un delinqüent comú —va mormolar.

Va cridar pel mòbil al cap de la brigada d'investigació criminal a fi que enviara dos agents especialistes en empremtes i que es posara en contacte amb el metge forense i el jutge.

—Perdone que la moleste, senyora... —es va adreçar a l'afligida Conxa—. Sap vosté el telèfon de la casa dels senyors González? Voldria anar descartant...

Conxa li'l va donar. El mateix sergent va marcar el número. Però després de tres intents no va rebre cap resposta.

—La criada sempre sol estar en casa —va mormolar estranyada Conxa—. La filla treballa a Barcelona.

—Doncs és estrany. No hi contesta ningú... Vol que li demane un taxi i que la porte a casa? —li va preguntar en veure-la tan afligida.

—No pense moure'm del costat del meu marit, sergent... Gràcies —va respondre ella amb decisió.

Poc després va arribar el tinent Alberó amb dos membres de la brigada d'investigació criminal. Van observar detingudament el cadàver, van fer les fotos que van creure necessàries, van recollir la botella de whisky i van examinar amb lupa cada racó de l'esta-

bliment a la recerca de qualsevol empremta o indicatiu que els donara alguna pista sobre l'assassinat. Després que van arribar el jutge i el metge forense, el sergent Espí va tornar a trucar a casa dels Gonzàlez. No va obtenir cap resposta. Temorós que haguera passat alguna cosa, va dir al tinent que ell ja havia fet una part de la seua faena i que ara havia d'anar al xalet del matrimoni Gonzàlez.

—Tinc la mosca al nas —va dir.

El tinent se'l va quedar mirant.

—Ja hi pot anar —li va dir.

—Ja li diré si hi ha cap novetat, tinent.

El xalet dels senyors Gonzàlez era a l'avinguda dels Àlbers, als afores de la capital. Es van estranyar que la porta de ferro d'entrada no estiguera tancada amb clau. El gos, un dòberman gran, clapat amb taques blanques i negres, lladrava ferotgement. Estava lligat vora de la caseta. Però no ningú responia a la trucada que els agents havien fet a través del timbre. Van empenyar la porta de ferro que donava al jardí i es van encaminar cap a la porta d'entrada de la casa. Quan hi van arribar, l'oficial Otero va fer advertir al sergent Espí dues petjades de fang sec, probablement de sola de sabatilla esportiva, que hi havia just abans d'arribar als dos escalons de pujada i al cancell d'entrada.

El sergent va examinar el terra per a comprovar d'on podien procedir aquelles petjades, ja que el camí que havien seguit, de rajola catalana, i els voltants, de gespa, estaven eixuts.

—Les petjades apareixen de sobte davant dels

escalons. Però estan lleugerament inclinades cap ací –va indicar l'oficial Otero–, la part dreta de la gespa.

—La gespa està eixuta... Que estrany! –va exclamar el sergent.

Però tenia pressa per a esbrinar aquell silenci tan aclaparador que hi havia al xalet. Es va encaminar cap a la porta d'entrada. Estava semioberta. Allò va fer sospitar els dos agents i van desenfundar les pistoles. Van empentar la porta i van entrar en la casa amb tota la precaució del món. De seguida el sergent es va adonar que sobre el terra hi havia les mateixes petjades que fora i que es perdien, cada vegada més tènues, cap a l'interior.

—Compte, oficial –li va assenyalar.

Quan van arribar a la cuina, hi van veure de boca-terrosa el cos de la que devia ser la criada, pel seu vestit. S'hi van acostar i van comprovar que havia rebut un tret al cap. Però no mostrava cap altre signe extern d'haver estat violentada físicament.

—No deu ser l'únic cadàver que trobarem –va dir el sergent, ben preocupat.

Efectivament, quan van entrar al dormitori del matrimoni, hi havia sobre el llit la senyora Vicenta, també morta d'un tret al cap. I a la cambra de bany, entre el lavabo i la banyera, hi havia el cos del senyor González, que havia rebut l'impacte de dos trets: l'un al cap i l'altre al cor...

—Horrorós! –va exclamar el sergent.

Van acabar d'escorcollar la casa. L'assassí havia regirat el xalet però no amb la intensitat que ho havia fet en la Casa d'Empenyoraments. El tinent va

buscar el moble bar, el va obrir i va comprovar allò que buscava.

—L'assassí s'ha emportat la botella de whisky del moble bar. Aquest fet ens dóna una perspectiva nova del cas, oficial.

—Què vol dir?

—Que l'assassí ha anat a buscar a la Casa d'Empenyoraments el que no ha trobat aquí...

Després van eixir al jardí. Van observar l'interior de la piscina. Tot semblava estar en ordre.

Van tornar a l'interior de la casa i el sergent Espí va telefonar al tinent Alberó.

—Tinent, ací s'ha comés una massacre –li va dir.